

Ivo FENCL

Myška

MOTTO. *Chce-li dívka svému muži naznačit, že miminko mohli by konečně už mít, jako - třeba – i její sestra rodná má, kus oděvu neterina může symbolicky vzít a nerozhoupanému poslati.* (z Květomluvy)

Býval jsem pošťák. Večer jsem prošel vrátky penzionu U Ziků a všiml si asi šesti štamgastů. Pozdravil jsem, vyhoupl se na vysokou stoličku a netrvalo to ani půl minuty a objevil se Jakub. Já si dal pivo a dohromady se sklenicí už přidržoval krabičku od sirek. „Viděl jsi film *Zelený sršeň?*“

Jakub myl sklenice, jako by byl na klíček, a jenom zavrtěl hlavou. Zběžně jsem vysvětlil, proč se mi tento americký paskvil jeví jako relativně zajímavý, i když je, uznávám, spíš pro školáky. „Aha,“ řekl Jakub - a zeptal se, zda chci druhé pivo. A zda jsem byl v práci.

„Jo. A taky v tamní kavárně. A přinesl jsem ti Joriku.“

Jako bych řekl, že sem dodávám Modrého Mauritia.

„Joriku? Vážně? A kde ji máš?“

„Zmenšenou do krabičky. Je neuvěřitelně se zmenšující žena,“ dotkl jsem se škatulkou pultu.

„Nějakým Potterovým kouzlem je zminiaturizovaná do myši, slyšíš?“

Přiložil jsem krabičku na ucho, jako by šlo o mobilní telefon, a zase ji odtáhl, jako bych odtrhával žvýkačku, a potom ještě realizoval pohyb, jako bych chrastil sirkami, ale jediné, co jsme slyšeli uprostřed vesmíru unikajícího zevnitř z krabičky, byly hlasy a občasné cinknutí sklenic. Jakub se usmál, šel kohosi obsloužit a jako pokaždé zůstával korektní, a přece svůj.

Když se vrátil, škatulka spočívala na pultě a já byl v prachu.

Jakub uchopil domnělé sirky třemi prsty a vysunul vnitřek o dva a půl centimetru. Tady „venku“ šuměl lokál a za oknem se stmívalo. Jakub se podíval dovnitř do krabičky a ještě do daleko temnějších hlubin noci, načež se otočil zády ke světu a nenápadněji než David Copperfield vytahoval, co čekalo směstnáno uvnitř. Ale přestal. Na obrazovce nad výčepem něco podotýkal ztlumený David Carradine ve filmu *Psanci* a Jakub zase už soukat poselství zpátky, pečlivě krabičku uzavřel, ustoupil od pultu do dveří za výčep a tam si zapálil cigaretu.

Kromě škatulky držel v prstech mobilní telefon. Ten zahrál písničku z *Kmotra* o deset kilometrů dál.

„Ahoj!“ pozdravila tam Jorika a Jakub se střízlivě zeptal: „Poslala jsi mi punčochu?“

Odpovědí byl smích.

„Ptám se, protože tudy prošel Marvin Lorenc a nechal mi tu něco. Ale je ta krabička vůbec od tebe, Joriko?“

Chvíli bylo ticho.

„Takže to opravdu udělal?“ vyhrkla.

„Jo. Doufám, že dnes nezlobil.“

„No, dnes přišel do kavárny až po čtyřech hodinách své strážní služby, protože se mě teď po právu bojí, a objednal si kolu. Jako obvykle. *V láhvi?* ptám se a Lorenc se rozhlédl. Jako skoro každý pátek tu seděly jen Katka s Nikolkou - a jinak nikdo. To ho asi uklidnilo, takže řekl: *Skleničku!*“

„Jednu dobu jsi ho ale vyháněl jako myš, co?“

„Vyháněla? Já mu přímo zakázala sem chodit, ale dodržoval to prachbídne a nic se nemá přehánět, říkám si, a deratizace taky ne, a dneska jsem tudíž našla čistou skleničku a nalila Lorencovi i čistého vína, načež mi ale ukázal... tu krabičku.“

Odmlčela se. „Dopředu jsem už tušila rošťárnu, ale víckrát se na něj neusměju. *Co to má být?* zeptala jsem se. Řekl, že mi posíláš myšku. A jestli se nebojím. Potřásl krabičkou. Pil. No, a mně se zdálo, že uvnitř skutečně slyším zoufalé tlapky myšího mláděte, jak přebíhají mezi stěnami - asi jako v miniaturním vesmíru, od jednoho konce na ten protilehlý. Anebo jako mezi dvěma vzdálenými nočními lokály, jejichž dveře navždycky zapadly a jejichž majitelé se rozkmoťili. To se mi ale jen zdá! uvědomila jsem si vzápětí a přestala Lorencovi věnovat zřetelnější pozornost.

Ostatně zmizel.“

„A sirky? Taky fuč?“

„Ne, ty zůstaly u popelníku. Sebrala jsem je a chtěla v kavárně uklízet, ale sirky vůbec nechřastily, takže jsem velice opatrně nakoukla do krabičky připravená i na pavouka.“

„A co bylo uvnitř?“ zajímal se Jakub jen řečnický, protože to věděl. Byl trochu vzrušený.

Mezi telefony zavládlo ticho.

„Co bylo uvnitř, ty se ptáš, Kubo? Podívej, povíme si to potom, ano? Ale stálo to rozhodně za to, abych vyšla z kavárny. Lorenc okouněl na chodbě u dveří. Povídám:

Tohle je opravdu Kubova krabička, vid'!

Přikývl a já na něj udělala ukazováčkem: *Pojd' dál, hm?* A obrátila se k němu zády a zmizela v kavárně. Až po chvíli mě ostražitě následoval.“

„A dál?“

„Mám na sobě takové ty černé kalhoty těsně pod kolena. co znáš, a nevzala jsem si punčocháče, ale tmavé punčochy, no, a sestra a malá seděly hned tam pod schody, kde čítám tisk, hrály *Člověče, nezlob se* a já dala nohu na židli, stáhla si punčochu, a pak i druhou.“

„A pak i třetí?“ zasmál se Jakub do telefonu.

„Jasně. Katce. A čtvrtou Nikolce a pátou...“

Zasmála se jako on, ale zvážněla: „Přebytečné jsem strčila do kapsy zástěry, ale tu hlavní jsem brilantně vyměnila za *původní obsah* tvé krabičky, Jakube, a zeptala se Lorence mírně jako myši: *Dáš to dnes večer Kubovi? Já se tam totiž nedostanu.*

A co mu mám říct? zajímal se Lorenc odměřeně a zbledl.

Co asi? Že mu posílám myšku.“ A Jorika se v telefonu odmlčela.

Deset kilometrů od ní odložil Jakub cigaretu na okraj popelníku, rozhlédl se po výčepu a pak si začal malinko vymýšlet: „Ale mně říkal, že je uvnitř zelený sršeň.“

„A nebyl, co?“ zasmála se Jorika.

„Nebyl.“

„A nenašel jsi uvnitř, počítám, ani žádnou zmenšenou a do petrželky zakletou Joriku.“

Zavrtěl hlavou. „To nenašel.“

„A Kubo, líbilo se ti to?“

"Ještě líbí. A líbilo se tobě, co jsem ti poslal po naší myšce?"

„Nekonečně.“